

*„Да допринесеш в полза
на света – това е
единственият начин да
бъдеш щастлив.“*

Литературни страници

210 години от рождението на

Ханс Кристиан Андерсен

„...Сега младият лебед мислеше с радост за патилата, които беше преживял. Благодарение на тях той можеше да оцени още по-добре своето сегашно щастие и всичкото великолепие, което го окръжаваше... Той сам не знаеше какво да прави. Беше много щастлив, ала не можеше да се гордее, защото доброто сърце не познава гордостта. Той си мислеше как го гонеха и му се присмиваха, а сега всички го наричат най-прекрасната от всички прекрасни птици. Дори бъзовият храст свеждаше клоните си право към него, а слънцето светеше тъй топло и приятно! Тогава той размаха криле, изпъна стройната си шия и извика, замаян от радост:

– Да, такова щастие не съм сънувал, когато бях още грозно патенце!”

Така завършва приказната история “Грозното патенце” – едно от най-популярните произведения на световно известния майстор-разказвач Андерсен.

Ханс Кристиан Андерсен е един от любимите приказници както за деца, така и за възрастни. Роден е на 2 април 1805 година в Оденсе, Дания. Още от дете проявявал въображение, създал свой детски куклен театър. Когато баща му починал, малкият Ханс започнал сам да се грижи за себе си. Напуснал училище и започнал да работи. На Великден през 1819 г. получил първо участие и започнал да мисли за бъдещето си.

На 14-годишна възраст заминава за Копенхаген, за да си търси работа. Имал хубав глас и бил приет в Кралския театър, но по-късно бил освободен. Негов приятел го посъветвал да се занимава с писане – дарба, която притежавал. Междувременно успял да завърши образованието си. До края на живота си Андерсен обикаля света, опознава места, народи, култури и впечатленията си претворява в прекрасни творби. Приказките му носят най-голяма слава, четат се от малки и големи, впечатляват с мъдростта, която крият.

Великият приказник умира на 4 август 1875 година. В памет на твореца в Копенхаген е издигната бронзова фигурка на Малката русалка.

Днес Андерсеновите приказки са преведени на повече от 60 езика и безспорно са световна литературна класика. Цветя, животни, хора и приказни същества – героите на автора се раждат, изживяват страдания, постигат мечти, извършват героични подвизи и учат малки и големи читатели да бъдат добродушни, честни и истински мечтатели.

Денят на рождението му – 2 април – е Международен ден на детската книга.

Моят любим герой от приказка на Андерсен

Грозното патенце е любимият ми герой от приказка на Андерсен. То ни учи как да бъдем добри, да прощаваме, да не отговаряме на лошото с лошо. То се ражда грозновато, беззащитно, нежелано от близките си. Устоява на обидите, преодолява много трудности и накрая е възнаградено – превръща се в красив лебед. Но и тогава запазва добротата си, не мрази и не отмъщава, защото „доброто сърце не познава гордостта”.

Приказката ни учи, че не трябва да съдим да хората по външността, а по това, какви са по характер.

Богомила Бончева

Малечка Палечка – малко момиченце с руса коса, розова рокля и цвете на главата – това е любимата ми героиня от приказките на Андерсен. На ръст е колкото палец, затова така я нарекли. Тя добра и нежна, говори мило, прави добрини. Накрая се жени за принца на феите и живеят дълго и щастливо.

Несрин Салимова

Моята любима приказка е „**Принцесата върху граховото зърно**”. В нея се разказва за един принц, който си търсел за жена истинска принцеса. Една вечер, когато валил силен дъжд, на вратата на двореца се почукало. Отворили и на прага стояла истинска принцеса. Но на какво приличала – от дрехите ѝ се стичала вода. Старата кралица решила да я изпита чрез грахово зърно. Девојката показала, че не лъже. Оженили се с принца и заживели щастливо.

Памела Василева

Обичам всички приказки на Андерсен. Тази, за която ще разкажа, е „**Свинарят**”. Харесва ми, защото е много поучителна. Любимият ми епизод е, когато принцът се превръща в свинар, минава през много изпитания и накрая е възнаграден – оженва се за принцесата. С упоритост той преследва мечтата си, измайсторява вълшебна гърне и вълшебна свирка с единствената цел принцесата да го целуне сто и десет пъти.

Тази приказка ме научи да бъда силна, да се боря, да не се отказвам и да постигам целите си с упоритост.

Моника Георгиева

Малката кибритопродавачка – това е героинята на приказка от Андерсен, която ме натъжи, но ме накара да я запомня завинаги. Приказката е по действителен случай. Действието се развива около Нова година, когато хората са весели. Но има и такива, които няма на какво да се зарадват. Такава е героинята на приказката – малко красиво момиченце, обуто с обувките на майка си. От цялото ѝ описание личи, че е бедно и нещастно дете. Седи на една улица и продава кибрит. Хората минават, никой не ѝ обръща внимание. Никой не купува кибритени клечки и момичето трябва да се прибере вкъщи без пари, а там ще я бият. Премръзнала, тя пали клечките, за да се стопли. И си представя топъл и уютен дом, празнично украсен, коледна елха, традиционната печена гъска. Последните мисли на умиращото от студ момиченце са как баба ѝ я отнася там, където няма глад и студ – при Бог.

Приказката е тъжна, но ни учи да бъдем добри и състрадателни, да не подминаваме с безразличие нещастieto, да помагаме на хора в беда.

Иван Иванов

Ариел е героиня от приказката „Малката русалка“. Харесва ми, защото се бори с много трудности и оцелява.

Ариел е средно висока, с очи като дълбокия океан. Косата ѝ е червена и къдрава. Кожата ѝ е чиста, нежна, прозрачна като розов листец. Няма крака, тялото ѝ завършва с опашка на риба. Тя е странно дете – тиха и замислена. Отглежда ясночервени цветя, но любимото ѝ занимание е да се грижи за една статуя от бял мрамор, която изобразява красив момък. Много обича баба ѝ да ѝ разказва за света вън от океана, който не познаваше – цветята, които ухаят, птиците, които летят в простора и пеят чудни песни. Ариел знае, че когато стане на 15 години, ще ѝ бъде позволено да излезе от водата и от скалите да гледа света навън. Този ден настъпва и Малката русалка изплува на водната повърхност. Вижда кораб, облян в светлини. През един прозорец вижда млад красив княз – това е празник за неговия 16-ти рожден ден. Ариел си спомня любимата мраморна статуя в градината.

Изведнъж силна буря разлюлява кораба, който скоро започва да потъва. Ариел спасява младия княз. За да бъде с него, напуска близките си, жертва чудния си глас, изтърпява много мъки. Това е приказка за жертвоготовността в името на любовта.

Росица Михайлова

**Издава: V а клас, профил "Музика"
Второ СОУ "Проф. Никола Маринов"
2015 година**